

Corona.08

av Eric Richard Wright

— **M**EN ÄR DU seriös?! Du kan väl inte tro att jag tänker städa allting själv?

— Det var inte så jag menade.

— Jo, du säger ju det indirekt när du menar att du ska flyga iväg och träffa dina vänner istället för att hjälpa mig, eller hur?!

— Men Alice, lugna ner dig nu.

— Kör inte nåt men Alice med mig James! Du ska stanna här och för en gångs skull hjälpa mig att städa i vårt gemensamma hem!

— Men det var ju ett förbannat tjat! Ja! Jag stannar väl!

— Du är ju som en stor bebis, blir så trött på att du aldrig kan ta ansvar!

— Har jag inte sagt att jag stannar eller? Du kan sluta med din verbala misshandel nu, jag står ju här och ska hjälpa till!

— Bra! Du kan börja med att ta ut alla gamla äckliga matrester du strör omkring dig.

James börjar lunka ut ur boet med rester ifrån hans många måltider inne i bostaden och muttrar irriterat för sig själv. Han stannar en stund för att betrakta omgivningen och ta en nypa frisk luft. Fast det där med "frisk luft" tåls ju att diskuteras, för luften inne i centrala Stockholm är nog långt ifrån ren. James putsar sig och ser ner från sin högt belägna utkiksplats. — Alla bara springer runt i ett enda virrvarr, tänker han för sig själv. Är säkert någon hona där hemma som sparkar dem i arslet också. Han tar matresterna och skräpet och slänger ner på de kringgående folkmassorna nedanför. Han skrattar för sig själv på det lite busiga och sadistiska sätt, som bara en James som nått den mogna åldern 19 år, kan göra. Han är en ståtlig varelse och hans svarta skepnad börjar bli lite till åren gången men han är och förblir en riktig magnet för honor. James är stolt far till en dotter vid namn Ofelia, döpt efter en vacker

mö han läste om i ett utslitet papper han hittade en gång under sina längre färder ute på landet. Han har alltid varit mäktigt stolt över sin dotter som ärvt hans (enligt James) oemotståndliga yttre utseende, men också ärvt hans frus och livskamrats Alice intelligens och kvicktänkheter. — För att inte nämna stormiga humör, tänker James.

Tänkandes på hur bra han egentligen har det så strövar James tillbaka till sitt hem och rejält mer positiv och glad vandrar han in och ropar: — Jag är hemma igen!

— Kul för dig!, ropar Alice till svar.

— Du är fortfarande sur hör jag, säger James

— Sur? Vadå sur? Varför tror du att jag är sur? Har jag någonsin under den långa tid vi känt varandra varit eller uppvisat tecken på att börja odla en växande surhet över mig?

Efter denna kommentar inser James att det inte är någon idé att fortsätta försöka skapa fred med sin fru utan traskar in i vardagsrummet och slår sig ner för att läsa ett par kapitel ur sin favoritbok, *För fjäderfän och krig* av Joel Demarq. Alice som under större delen av James frånvaro har flugit runt i deras hem och putsat, skrubbat och slitit med att få hemmet fint råkar få syn på sin späcksäck till karl som sitter och röker pipa, läser och småkrattar lite fånigt för sig själv. Hon inser att det är dags att visa att hon menar allvar. Hon går in i vardagsrummet, tittar på honom en stund, säger sedan: — Hörru gubben, jag är inte arg på dig, och lutar sig sakta framåt för att få en kyss. Miss-tänksam och ytterst förvånad över sin frus beteende, börjar James också luta sig framåt för att motta ovan nämnda kyss. Men istället för en kyss får han ett hårt slag med en kvast i huvudet och ett argsint bitt ifrån sin fru i armen. Sårad, både emotionellt och fysiskt, anser James att det är bättre att fly än illa fäkta och börjar genast hjälpa Alice med att städa resten av huset.

Detta är inget ovanligt beteende i det här specifika hushållet. Matriarkat har rått i hushållet ända sen den dagen Alice nykärlek gick tillbaka till en mer acceptabel nivå. James och Alice träffades under en period i tiden då det fanns gott om mat att skaffa på lokala uteserveringar och det var under midsommarsolen som deras kärlek blommande som mest. De gifte sig med varandra tidigt, trots att James aldrig har trott på äktenskapslöften. Alice menade på att James var en obotlig kåtbock och började gråta

strida strömmar ändå tills James som inte kunde stå ut med synen av hans kära Alice i tårar gick med på att gifta sig. James är och har förmodligen alltid varit en toffelhjälte, och detta vet Alice. Men det är också därför de älskar varandra så mycket. Alice är minus och James är plus och tillsammans blir det en hårfin balans som har fungerat i snart 10 år.

För att återvända till nutiden, är anledningen till denna temporära städningshysteri att Alice och James gemensamma avkomma Ofelia ska komma på besök med sin nya pojkvän. James som drar illa på näbben så fort han får höra ordet "pojkvän" har på grund av överhängande hot om våld ifrån Alice sida lovat att ge grabben en chans. — Det finns inget som heter "pojkvän", säger James. — Antingen är man ett par eller så är man vänner och sist jag kollade så skaffar man inte barn med sina vänner.

— Du är så dum ibland att jag börjar undra om du gör det enbart för att reta mitt tålmod, väste Alice och blängde surt på James. — Han är säkert jättetrevlig och vi ska ha en trevlig helg tillsammans. Ofelia är faktiskt mogen för ett seriöst förhållande. Hon kan inte vara "din lilla flicka" hur länge som helst. Hon måste få testa sina vingar i livet.

— Det vet väl jag också, men kommer du ihåg det där andra mentala kalhygget hon drog med sig hit förra gången? Idioten trodde att Sverige var en stad i Norge!

— Lugna ner dig nu, sa Alice. — Du tar upp dom värsta exemplen. Jag erkänner att han kanske inte var en passande partner till våran lilla Ofelia, men hon har kommit och stannat med andra partners som du helt enkelt har letat fel på. Det är oförlåtligt, James. Fortsätter du så här kommer hon sluta ensam och olycklig, och det kommer att vara ditt fel!

— Jaja, men jag letade inte fel. Felen satt ju för bövelen skrivna i ansiktet på dom allihop.

— Och om dom inte gjorde det så skrev du dit dom med en vattenfast filtpenna, din gamla lurk!, skrek Alice åt James.

James gick irriterat därifrån och förbannade sig över att han ens vaknat den här dagen. På väg ut ur hemmet ropar Alice: — Du måste skaffa mat också, glöm inte det!

— Nej då!, ropar James tillbaka, men det enda han hinner se av sin fru innan hon återigen springer in i deras bo är en strimma av hennes vita förkläde.

Väl nere i centrum glider James runt ett tag och tänker.

—Tänk att jag är så gammal? Hm, ja känner mig inte ett år äldre, men min dotter är utflugen och ska snart skaffa eget. Måste hon skaffa en karl?! Allt hon behöver kan hon ju få av mig, ja inga ungar då. Men jag har alltid ansett barn vara högljudda, små bajsmaskiner som lider av den värsta sortens megalomani som finns, jag ser inte detta som någon förlust ifall Ofelia bara kunde leva ett liv fritt ifrån karlar. Denna rädsla för att min lilla flicka ska skaffa en man beror nog mest på att jag inte kan låta bli att tänka på hur det var när jag var unge. Kringflackande litet monster var jag, men ytterst charmig. Flög från hona till hona och struntade i påföljderna. Finns nåt modernt ord för en sådan som jag var som Ofelia brukar använda. Hm, vad var det nu igen? Just ja, Player kallar hon dom. Kanske har Alice rätt? Jag får nog fan ta o lugna ner mig. Killen kanske är ett riktigt kap, som jag själv, tänkte James och skrattade sitt fåniga skratt medan han gled igenom Sergels Torg.

Väl hemma igen började James packa upp maten han samlat och försökte ordna upp det mellan honom och Alice.

—Titta, va fint du har gjort det!, sa James och tittade sig om i huset. Alice säger inget utan stirrar stelt på sin tidning och smuttar på sitt te. James blir mer och mer irriterad över att trots hans (enligt honom) enorma kraftanstängningar inte lyckas få Alice uppmärksamhet.

—Jag har fixat massor med mat nu, så det räcker hela helgen, säger James och börjar vissla lite för sig själv.

—Sluta vissla!, väser Alice. Då brister det för James.

—Va fan är det med dig?! Har du mens eller?!, skriker han. För sent inser James sitt misstag och Alice börjar gråta.

—Förlåt!, säger James och kramar om Alice. James visste mycket väl att Alice kan absolut inte ha någon mens för Alice har inte kunnat skaffa ägg på över 5 år.

—Den här dagen är bara skit, viskar han till henne och kramar henne. För första gången på dagen ler Alice och tittar upp på James.

—Din plutt, säger hon och skrattar. James skrattar också för hon har ett sådant där smittsamt skratt, som man bara måste följa med i när det väl har satt igång.

Nästa dag börjar förberedelserna för Ofelias hemkomst och James har fått order av en nu mycket mer glad och munter Alice att möta Ofelia på flygplatsen.

—Glöm inte bort tiden nu när du driver runt på stan,

som du jämnt gör, säger Alice och kysser James på kinden. James glider iväg och han har hela en och en halv timme på sig att slå ihjäl, så han bestämmer sig för att gå ner till dammen i centrum av staden och hälsa på sin goda vän Ernest. Ernest är en tämligen korpulent individ, men som alltid är jovialisk och skrattande. När James kommer ner till dammen sitter Ernest och tittar på svanarna.

—Titta på dom! Förbannade aristokrater! Dom tror dom är så mycket finare än oss andra!, skriker han när James närmar sig.

—Varför kollar du alltid på dom då, ifall du hyser sådan avsky mot dom?, säger James.

—Jag råkar tycka, att trots sin snobbighet och sitt väloljade manér, är dom ganska attraktiva. James och Ernest börjar sedan göra det som de har gjort sedan de var mycket unga, spela schack och prata om tillvaron.

—Hur är det James?, frågar Ernest.

—Jo då, det är väl okey, svarar James. Ofelia kommer hem imorgon.

—Jaha, vad är det nu för nolla hon kommer dragandes med?, säger Ernest och drar lätt på munnen. —Hon har ju en tendens att hitta den ene idioten efter den andra.

—Jo, hon har ju det, instämde James. —Men jag tycker ändå att det ska bli spännande att se vad det är för någon karaktär hon har plockat upp.

—Jaså?, säger Ernest förvånad. —Det här låter inte som den gamla vanliga James som jag törs säga mig känna. Nej! Vänta låt mig gissa, Alice har övertygat dig om att det säkert är en fin grabb, som äter sina frön och borstar sig ofta, eller har jag fel?, skrattar Ernest.

James skrattar också och säger:—Jo, nåt i den stilen är det väl. Hon anser att jag är alldeles för negativt inställd mot Ofelias partners. Men för guds skull! Hon har ju hittills inte visat upp en enda som är bra nog för henne! Bara en massa mesar!

Ernest skrattar och säger:—Sen när blev du en sån karlar-karl, James? Dom har alla säkert bra egenskaper som passar Ofelias tycke.

James svarar irriterat:—Dom har alla säkert en massa biceps som har samma styrka som hälsenan hos en gråsparv!

—Men James, nu är du ju barnslig. Det där vet du ju ingenting om.

James skruvar på sig och säger sedan: — Men om hon nu gifter sig med någon fjant, hur ska hon då kunna bli försva-
rad och klara sig?

Ernest burrar upp sig och säger argt: — Nu snackar du som en sann jäkla rugguggla! Min mor, det var en riktig kvinna det! Hon födde upp mig plus 8 ungar till ensam och fick flyga kors och tvärs i landet och leta mat och den kvinnan hade kunnat slita ögonen ur en björn för att få tag på lite bär! Kvinnor kan! Så kom inte och säg att man behöver någon Karl för att klara sig!

Chockad och förvånad så svarar James: — Oj fan Ernest, har du blivit feminist på äldre dagar?

— Äh skit ner dig!, svarar Ernest och skrattar sig kluc-
kande djupa skratt. — Feminister är förresten inte värda
ången av mitt piss med deras eviga tjat om jämställdhet
som dom så fint kallar deras militanta marsch mot penisar.
Dom vill fan inte ha lika rättigheter. Dom vill ha privilegier!
Våldtäktskatt — ta mig i stjärtfjädrarna!

James skrattar och svarar: — Du borde inte skälla på mig,
utan ta den här fajten med min fru istället.

— Nej för bövelen!, skrek Ernest och blev vit i ögonen.
— Den kvinnan äter ju gamla fjärtar som mig till frukost
och skiter taggtråd!

James skrattade och sa: — Påstår du att min fru konsu-
merar kroppsgaser?!

Ernest fullkomligt exploderade i skratt och började ta
fram sin papperspåse, som han måste använda att andas i
för att förhindra eventuell hyperventilation. Efter han sam-
lat sig så ler han med sina knubbiga anletsdrag och säger
förnöjt: — Schack matt.

De tar farväl av varandra och James beger sig för att es-
kortera sin Ofelia och hennes nya "pojkvän" till Alice och
hennes väntade middag.

James står nu vid flygplatsen och väntar otåligt på att de
ska komma.

— Jag lovar att han har skabb, tänker James och ser fram-
för sig en vidrig struts med bölder i ansiktet. — Äh skärp dig
James!, säger han till sig själv och kollar på stora klockan i
väntsalen. Inne där han står är det ett enormt glastak med
solen som skiner igenom. Han är omgiven av mängder med
varelser med utländskt utseende och tonvis med fula plast-
plantor som sitter symetriskt planterade i lådor runt om
i stora väntsalen. Det är ett stort marmorgolv som täcker

hela flygplatsen och det blänker på ett på gränsen till palatsliknande sätt. Men detta är inget palats utan enbart en enorm flygplats och efter denna abnormt djupa betraktelse av sin omgivning, så inser James att det är dags att insupa eftermiddagskaffet. Han sätter sig ner med sitt kaffe och sin tidning och börjar betrakta de kringströvande människorna i lobbyn. — Var snäll James, och tänk på Ofelias bästa, säger han till sig själv. Nu ser han dem komma promenerande. Ofelia bär på en liten svart och grönrandig väska i sin högerhand som det står Japan på och i vänster handen håller hon i den största varelsen som James någonsin har sett. Han måste vara mer än tre gånger så stor som han själv, och hans nacke ser ut som en tjurs. Stelt, men stadigt, börjar James gå för att möta dem. Ofelia får syn på sin fader och ler glatt.

— Hejsan stumpan!, säger James och kramar om Ofelia.

— Du har blivit gråare pappa!, säger Ofelia.

— Nämen vilket lite charmtroll du är då, säger James och skrattar.

— Pappa det här är Nelson, säger Ofelia och tittar lyckligt på sin gigant till pojkvän.

— Tjenare, dånar Nelson och sätter fram en näve, som med lätthet skulle kunna krossa James kranium. James lyckas med svårighet få tag om hans hand och skakar den med en stor dos nyvunnen respekt för mannen. James märker att Nelson talar någon slags dialekt, men han kan inte sätta fingret på varifrån han hört den tidigare. Ofelia säger åt sin fader att sluta stirra så förbannat och stänga munnen. James gör som han blir tillsagd och hjälper sin dotter med hennes väska.

Väl hemma i huset så ropar James på sin fru och Alice kommer rusande. — Guds död!, ropar hon när hon får syn på Nelson.

— Nej då, jag lever fortfarande, skrattar James på sitt fåniga sätt och vandrar in i vardagsrummet.

Alice börjar omedelbart släpa iväg med Nelson och säger: — Ni måste vara jättehungrig efter en så lång resa.

— Mjoo, säger Nelson och tittar glupskt på all mat i deras kök. — Jag svälter rätt bra för tillfället, säger han och dånar ut ett skratt.

— James hör detta och viskar till Alice: — Undrar hur stor han är när han är mätt då?.

Nelson ger James en blick som skulle kunna döda och sätter sig ner vid matbordet.

—Var snäll James!, viskar Alice och armbågar sin man i ryggen. Alla sätter sig ner och börjar äta.

James tittar stelt på Nelson och tänker:—Fan nu sitter dom och tror att jag ska säga nåt dumt som vanligt! I mitt eget hem till råga på allt!

Irriterad över sin familjs låga förtroende i hans sociala färdigheter försöker James starta en konversation. —Så, Nelson, började James, men sen sket det sig.

Det låste sig totalt för James, och Nelson tittade på honom som ett stort frågetecken. —Ja?, frågade Nelson och tittade på James. Alice och Ofelia väntade hoppfullt på en fortsättning, men ingen kom utan James blev bara mer och mer röd i ansiktet.

Så han bestämde sig för att säga det första han tänkte på vilket blev:—Har du suttit i fängelse någon gång?

Alldeles för sent insåg James sitt misstag. Alice fick en enorm hostattack och började bulsa sig på bröstet. —Men pappa!, skrek Ofelia. —Vadå?! Jag bara undrade?! Det finns massor med folk som suttit i fängelse!

Alice skulle precis börja med att skälla sönder James när man hörde ett litet. —Ja det har jag, ifrån Nelson. Alla blev tysta. —Jag stal en scooter när jag var 12, sa han och såg skamsen ut.

James blev helt plötsligt helt till sig och skrek:—Och det satte dom dig i fängelse för?! Du var ju bara ett barn! Alice tittade förvånad på sin man, men sa ingenting nu när konversationen äntligen satt fart.

—Jo jag fick sitta på kåken ett tag för det. Dom ansåg att jag visste mycket väl vad jag gjorde och tyckte att jag skulle straffas hårt första gången så att det inte hände igen.

—Vilken hög av skitsnack!, gormade James. —Du visste väl inte alls vad det innebar att göra sig skyldig till stöld det var du ju för liten för?!

Nelson började se glad ut och sa:—Nej det hade jag faktiskt ingen aning om, jag föll bara offer för grupptricket liksom.

—Precis!, sa James.

Alice och Ofelia tittade på varandra men vågade inte säga någonting för detta var en historisk händelse i deras hus-håll. Detta var den längsta konversation som förts mellan James och någon av Ofelias pojkvänner. James och Nelson

totalt dominerade konversationen vid maten och Alice och Ofelia gjorde lite motstånd för att komma in i samtalet utan tittade glatt på när de pratade.

Efter maten så gick alla och lade sig, men James var igång och pratade med Alice:—Asså den där grabben är bra för henne! Han har levt det hårda livet och vet hur man ska se efter en kvinna.

—James, jag begriper mig inte på dig. Du ser ner på killen hon hade med sig som designat en ny plattform till PC men inte till killen som suttit i fängelse?

—Men sluta nu, jag tycker det är bra att det är någon som levt det hårda sättet i livet inte någon smörig mes som bara lunkat fram och tillbaka inne på ett kontor bärandes på sin Laptop, som dom ofta också hyser en nästan pervers förkärlek till. Teknikkåta små nördar är nog det värsta jag vet, sa James argt.

—Men det vet ju både du och jag att det är ju bara för att du är inkapabel av att få en dammsugare att funka ens.

—Det där är en ful lögn!, skrek James. —Det va fel på den dammsugaren och det vet du!

—Tyst du väcker ungdomarna!, väste Alice.

—Älskling, tror du seriöst att dom sover? Klockan är inte mer än halv tio. Sov du och jag vid den tiden när vi var unga?, sa James och flörtade med Alice.

—Äh skit ner dig, sa Alice och vände sig om.

—Älskar dig med, sa James och skrattade.

Dagen efter så bestämde James och Ernest träff igen fast den här gången på ett närbeläget café på grund av den bitande kylan som hade infunnit sig denna dag. —Så hur gick det?, frågade Ernest genast.

—Några pinsamheter att frossa i?, skrattade han.

—Nej,faktiskt inte, det gick riktigt bra!, sa James glatt.

—Sa ju att det skulle funka, sa Ernest. Du underskattar din sociala förmåga bara. Vad var det för karl hon hittat nu då?

—Tja, började James. —Han lär ju väga som tre stycken Ernst ungefär.

—Och vafan menas med det, sa Ernst och såg stött ut. —Jag har faktiskt gått ner i vikt mycket den senaste tiden!

James skrattade och sa:—Klart du har Ernst. Ernst hade som en dålig vana att ljuga om sin vikt, James visste att Ernst vägde extremt mycket och brukade snarare läg-

ga på sig mer än att förlora vikt. — Han är en stor varelse, fortsatte James, — ungefär två huvuden längre än jag.

— Okey är han totalt obildad eller har han gått i skolan?, frågade Ernst.

— Jag frågade faktiskt aldrig det igår men han verkar vara rätt smart. Bortsett ifrån att han lyckades hamna i fängelse när han var 12.

— Åhå?!, sa Ernst med en slags förundran som äcklade James aningen. — För vad om jag får fråga, mordbrand, våldtäkt?

James tittade en lång stund på Ernst och sade sedan: — Det är personer som du Ernst som får pressen att bete sig som dom skitar dom verkligen är. Folk som frossar i andras olycka!

Ernst fnös och sa: — Jaja jag är bara nyfiken. Vad gjorde han då?

— Han stal en scooter.

Ernst tänkte efter en lång stund och sa sedan: — Slog han ner någon?

— För helvete Ernst!, skrattade James. — Ja med en yxa högg han två gravida nunnor som satt på scootern och sedan rullade han dom i kexchoklad och åt dom medans dom fortfarande levde!

Ernest såg ut som om han inte visste om det James hade sagt var sant eller inte och skrattade lite fånigt för sig själv. — Jag har nåt bra att berätta, sa Ernst efter en lång paus.

— Det blir en pojke?, sa James och tittade menande på Ernst mage.

— Ät bajs!, skrek Ernst. — Nej, jag ska ut på fredag med en av dom där aristokraterna jag pratade om förut, sa han och såg skamsen ut.

— Åh?!, Men va kul Ernst!, sa James och han var uppriktigt glad för hans skull. Ernst hade levt ensam väldigt länge och James hade börjat tycka synd om honom.

— Jodå det blir nog bra med det, sa Ernst och såg nöjd ut. — Måste kila nu, men du får berätta för mig om hur saker och ting fortlöper med den stora herrn ni har hemma hos er, sa Ernst och skrattade.

— Jodå det ska jag göra! Ha det så bra!, sa James och de skiljdes åt.

Det resterande lovet tillsammans med Ofelia och hennes nye pojkvän fortlöpte relativt smidigt med några en-

staka plumpa kommentarer från James sida. När dagen för Nelsons och Ofelias hemfärd gick av stapeln så var James mycket nöjd. Inte bara har hon hittat en sjuhelsikes karl att leva sitt liv med. Han är dessutom trevlig och jag klarade av att föra konversationer utan att göra bort allt och alla. Detta stämde ju i och för sig inte helt, men James var ändå stolt.

Så tidigt en måndag morgon så var det dags att eskortera Ofelia med sin enorma pojkvän till flygplatsen och vinka av dem. — Lova att man hör av er nu, sa James och kramade om Ofelia när de väl hade kommit till flygplatsen.

— Titta på kråkorna mamma!, sa ett barn som gick förbi och pekade på James, Ofelia och Nelson på flygplatsterminalen. — Dom kramas!

— Visst gör dom det, sa en trött och irriterad mor, som var alldeles för upptagen av sitt stressade mikrokosmos för att ta någon som helst notis om några kramande fåglar. Det är det som nog är det största felet med människor. De tror att allt som rör deras liv är så förbannat viktigt att det är ingen idé att bry sig om någonting annat. Det är därför folk är ensamma och det är därför folk startar krig. Det är därför kråkor som James och Alice har kunnat leva sitt långa liv tillsammans och aldrig behövt oroa sig för krig, skatt, Big brother, anorexi, Britney Spears, misshandel eller våldtäkter. Men nu är det ju så att leva i en fågelholk och att vara lycklig anses inte lika mycket värt som att leva i en lyxvilla som är byggd på mark som tillhör ett naturreservat och ha nyaste av allt i elektronik men ändå vara olycklig. James stod och tänkte på detta med avsmak medan han vinkade åt sin dotter som lämnade hans skyddande vingar och begav sig åter ut i livet.

— Solen är på väg upp nu, tänkte James. — Tur att den alltid stannar kvar hos en och håller vad den lovat.

Kärlek

av Frida Franzén

EN VARM OMSLUTANDE kram. Hon, nära, nära. Släpper mig lite. Hennes kind mot min. Henne varma andedräkt mot min hals. Läppar som sakta nuddar min hud och rör sej fram över min kind. Bli helt knäsvag för hon tar upp allt runtomkring mig, all luft och ingenting alls existerar. Hon är så nära och så varm, så mjuk. Och plötsligt bara händer det. Hon drar mig försiktigt till sig och kysser mig. En lång, varm, mjuk kyss. En elektrisk stöt genom hela min kropp som förlamar lungorna. Hennes händer runt min midja, och jag famlar försiktigt med mina och lägger dom runt hennes. Mitt hjärta dunkar tusen gånger snabbare där inne.

Lyckorus i mitt huvud och jag blir yr, men det kommer jag inte att märka förrän efteråt. Önskar att stunden ska vara för evigt. Hon har så mjuka läppar. Hela hon är mjuk, och så vacker. Kyssen avslutas sakta och verkligheten återvänder. Ögon som kollar på varandra, hennes gröna och mina blå. Hon håller mina händer i sina nu. Jag har alltid älskat hennes händer. Dom är så lena. Hon ler. Jag lyfter min ena hand och stryker hennes kind. Hon ler fortfarande. Sedan säger hon att hon måste iväg på lektion. Jag säger okej och sedan ger hon mig en lätt kyss innan hon går iväg till trappen som går till tredje våningen.

Med ens andas jag igen som om jag hållit andan hela tiden. Syrebrist i hjärnan. Hjärtat dunkar högt i blodådrorna. Allt känns tomt och kallt plötsligt utan henne.

Kollar mig runtomkring som nyvaken och ser att några från min klass står längre ner i korridoren vid sina skåp och viskar och kollar åt mitt håll, där jag och hon stod nyss, i gnistor. Moa kysste mig. Tanken slår mig och kanske inte så konstigt att nästan alla i korridoren kollar. Två flickor som kysser varandra. Hjärtat dunkar fortfarande. Jag kysste en tjej! Fnittrar till lite av lycka. Moa, vackra Moa. Känner hur det bubblar skratt i hela mig. Kärlek. Saknar

henne redan. Hennes läppar. Går lite skakigt genom korridoren. Ler lite smått. Får inte se för glad ut. Lyckan leker i hela kroppen. Kan inte sluta skaka. Jag älskar henne. Hon vänder min värld upp och ned, färgar den vacker och glittrande.

Poem

by Kim Aarseth Larsson

Once there was a cut in a finger who liked bleeding
and being painful to the owner of the finger.
But, actually it was not a cut;
it was a bird, a dead bird.
But no one knew that,
so it did not make any difference.

One day the owner of the finger had enough
and let his blind dog bite off his finger.
Then he threw away the finger on his lawn
where an angel found it
when she was looking for someone to sell her
body to.

She picked up the finger with her needle stung
hands.

When she looked at it
the cut started to cry without reason.
The angel ripped out the cut from the finger.
Now everyone could see that it was a bird, a dead
bird.

What was she supposed to do with a dead bird?
Maybe you know, but she didn't,
so she ate it.